kallamud, kes kui üsna armato ning näoto kerjaja olli nähha. Römo öiskamisega wiis temma mind kätpiddi tuppa omma naese ette. Sesamma naene olli selle surnud seppa meistri lesk olnud, kes omma teise mehhele sedda seppa padda ja kannis suurt warrandust ommaks kasa-anniks olli tonud. — Sep pistis mind nago wäggise omma illusa sure toli sisse istuma, kargas römo pärrast kui noor pois toas ümber ja hüdis omma naesele: „Lena! tõtta kermeste üllesse, ja to minno pühhapäwased rided mahha, et minno süddame sõbber saaks ennast parreminne ehhitada.“ Minna püüdsin kül monda se wasto räkida, agga sest ei tulnud ühtegi. Sep töi wet, ja ma pessin silmad ja käed puhtaks. Senni astus naene illusa riettega ja ne sapastega tuppa, ja kui olli jälle wälja läinud, said minno peajuuksed piratud ja habbeme ärra aetud; puhhas särk ja puhtad sukkad, uhked rided ja ned sapad said selga ja jalga pandud. Nüüd seisin kui teist modi innimenne seäl. Sep ütles: „Eks sinna ei olle nüüd jälle kui minno endine armas seltsimees nähha?“

Kui perrenaene meile olli maggusat ja rohket sõmaaega murretsemud ja minna omma ihho rammod kinnitanud, wiis perremees mind treppist

üllesse ühhe illusa toa sisse, kust leidsin keik tarwidusse ja hõlbo asjad kous. Siis ütles sõbber minnule: „Sago nüüd se tubba sinno pärriseks ello asemeks, ja keik, mis siin sees, sinno ommaks, senni kui olled ennesele ühhe ausa tisleri meistri jurest head tenistusse kohta leidnud. Ärra tõtta agga mitte wägga usssinaste, nisugust põlve kätte sama. Wõtta ennesele parrajat aega seks, jälle tubliste korjada ihho rammo, mis sinno pitka ning waewalisse hulkumisse läbbi ni otsani olli otsa sanud. Minno ja minno hea naese pärrast se olleks töeste sedda kaueminne sedda mõnnusaminne. Eks sinna ei olle sedda minno käest täieste teninud, et minna keik omma warra sinnoga poleks jäggaksin? Kas minnul olleks kül praego sedda joudo seks, kui sinno hallastusse meel ei olleks minno raske haigusse sees mitte minno sureks abbiks olnud?“

Kui ollin temmaga jälle alla tuppa sanud, kutsus perremees keik ommad kondakondsed kokko ja räkis nende wasto sedda ülles, kes se wõõras mees õiete olli, ja mis luggu nende mollematte süddamelikko sõbrussega piddi ollema. Perrenaene teädis sedda ammugi, sest et teine tännalik hing temmaga sest mitto ja mitto korda olli kõn-

Eesti-ma rahwa Kalender 1854, lk. 34